

РЕШЕНИЕ

№ 109

София, 20 май 2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на петнадесети април две хиляди и петнадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ:РУЖЕНА КЕРАНОВА

ЧЛЕНОВЕ:КАПКА КОСТОВА

МИНА ТОПУЗОВА

при секретар: Мира Недева

и в присъствието на прокурора Ивайло Симов

изслуша докладваното от съдията Ружена Керанова

н. дело № 251/2015 година

Върховният касационен съд е трета инстанция по делото, образувано по жалба на подсъдимия А.Т.Г. срещу въззивно решение № 140/17.12. 2014 г., постановено по ВНОХД № 164/2014 г. от Апелативен съд – Бургас.

В касационната жалба се претендира, че постановеният съдебен акт е необоснован, незаконосъобразен, както и че наложеното наказание е явно несправедливо. Сочи се, че съдът незаконосъобразно е отказал събиране на доказателства и не е дал отговор на възражението, поддържано от защитата, за неprecizно формулиране на обвинението. Възразява се срещу качеството на първоинстанционния съдебен акт, който според жалбата, не отговарял на изискванията, визирани в чл. 305, ал. 3 от НПК. Оспорва се размерът на наложеното наказание, както и начинът на изтърпяването му, като се изброяват налични смекчаващи отговорността обстоятелства. Отправени са алтернативни искания – за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от съответния стадий или намаляване на наказанието при

условията на чл. 58а до размера на две години лишаване от свобода и приложение на чл. 66 от НК. В постъпилото и прието допълнение към касационната жалба се сочи, че възраженията, свързани с необоснованост, не се поддържат, а само тези, които според жалбоподателя се отнасят до основанията по чл. 348, ал.1, т. 2 и т. 3 от НПК. В тази връзка, се твърди, че е налице непълнота на доказателственото изследване на обстоятелствата по чл. 102 от НПК, налагащо отмяна на постановените съдебни актове и връщане на делото за ново разглеждане и се потвърждават вече направените алтернативни искания.

В съдебното заседание, проведено пред Върховния касационен съд, подсъдимият А.Г. не се явява, редовно призован. Жалбата се поддържа от процесуален представител.

Частният обвинител Н.Ц.А. не се явява. Частният обвинител С. В. Я. се явява лично. Представяват се от повереник.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура поддържа становище за неоснователност на касационната жалба.

Повереникът на частното обвинение пледира за неоснователност на жалбата.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното :

С присъда № 34/17.09.2014 г., постановена по НОХД № 239/2014 г. от Окръжен съд - Сливен, подсъдимият А.Г. е бил признат за виновен и осъден за извършено престъпление по чл.343, ал.3, пр. 1 , б. „б”, пр.1 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 342, ал.1 от НК, за което на основание чл. 58а от НК му е наложено наказание от три години и четири месеца лишаване от свобода. На основание чл. 343г във вр. с чл. 37, ал.1, т. 7 от НК подсъдимият е бил лишен от правото да управлява МПС за срок от пет години.

С въззивното решение, постановено по жалба на подсъдимия Г., присъдата е потвърдена.

Жалбата е неоснователна.

Претенцията за недостатъци при формиране на обвинението в хода на досъдебното производство и при изготвянето на обвинителния акт се свежда до следното : Първо, че прокурорът не посочил „коя от трите алтернативи на чл. 343, ал. 1 от НК (букви „а”, „б” или „в”) се има предвид”. Второ, при формиране на обвинението в досъдебното производство (в постановлението за привличане като обвиняем, бел. ВКС), специалните правила, попълващи бланкетната норма на чл. 343 от НК са неточно посочени – „че подсъдимият е нарушил разпоредбата на чл. 6, ал.1 от ЗДП, а този законов текст не съдържа алинея първа”. Така поддържаните доводи са подкрепени с цитати от указанията, дадени в ТР № 2/2002 г. по т.д. № 2/ 2002 г. на ОСНК на ВКС.

Позоваването на тези указания не допринасят полза на възражението, защото в обвинителния акт са отразени всички фактически признаци на престъпния състав и приложението на нормата от Особената част от НК - именно чл. 343, ал. 3, пр. 1 б. „б”, пр. 1 от НК, а повече от ясно е, че с деянието е причинена смъртта на пострадалия А. Отношението на подсъдимия Г. към предявеното обвинение (в смисъл, че разбира същото) е изразено още в първия му разпит като обвиняем на 16.05.2014 г. (виж, протокол на л. 55 от ДП), както и в последващия такъв, проведен на 21.05.2014 г. В обвинителния акт се съдържат всички факти, с които държавното обвинение е обосновало извършеното престъпление. Фактите са посочени по начин, който не поражда съмнение в съдържанието на обвинителната теза. Безспорно в постановлението за привличане на обвиняем (л. 54 от ДП) е посочено цифрово нарушение по чл. 6, ал. 1 от ЗДП. Същевременно обаче нарушението е описано и текстово, а именно : нарушение на изискването участниците в движението да съобразяват своето

поведение с пътните знаци (в конкретния случай пътен знак В26, ограничаващ скоростта до 50км/ч), което напълно отговаря на една от хипотезите, визирани в чл. 6, т. 1 от ЗДП. Повече от очевидно е, че се касае за техническа грешка при посочването на алинея първа, вместо на точка първа на чл. 6 от ЗДП, и това не е препятствало възможността подсъдимият, тогава обвиняем, да разбере в нарушаването на кое правило от ЗДП е обвинен. Освен това, в обвинителния акт, чрез който прокурорът развива в пълна степен своята обвинителна теза пред решаващия съдебен състав, нарушенията на ЗДП правилно са описани цифрово и текстово, включително и чл. 6, т. 1 от ЗДП. Ето защо поддържаната теза, че са ограничени процесуалните права на подсъдимия поради неточно посочване на нарушенията на ЗДП, е напълно несъстоятелна.

Доводите, отразени в жалбата, че първостепенният съдебен акт не отговаря на изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК са лишени от основание и очевидно пренебрегват същността на проведената диференцирана процедура. Разпоредбата на чл. 373, ал. 3 от НПК, явяваща се специална по отношение на чл. 305, ал. 3 от НПК, предявява много по-малки изисквания към съдържанието на присъдата в хипотезата на чл.372, ал. 4 от НПК. Освен това възраженията са неоснователни, защото видно от мотивировката на първата и на втората инстанция, чийто акт подлежи на касационна проверка, претендиращият процесуален недостатък не е наличен.

Не намира подкрепа и възражението за допуснатото от въззивния съд нарушение на чл. 339, ал. 2 от НПК. Видно от съдържанието на съдебния акт, въззивният съд е обсъдил довода на защитата за непрецизност при формулиране на обвинението (виж, л. 37 от делото) и го е отхвърлил с аргументи, които, макар и пестеливи, дават възможност за проверка на тяхната правилност.

На следващо място, въззивният съд не е нарушил правото на защита на подсъдимия, отказвайки събиране на доказателства. Производството пред

първата инстанция е протекло по глава двадесет и седма от НПК. Подсъдимият Г. е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, и се съгласил да не се събират доказателства за тях. Направеното от защитата доказателствено искане в съдебното заседание пред въззивната инстанция на практика е оттегляне на направеното самопризнание, след като то вече е породило съответните процесуални последици. Съгласно обвързващите указания, дадени с ТР № 1/2009 г. по т.д. № 1/2008 г. на ОСНК на ВКС, при процедурата по чл. 372, ал. 4 от НПК първоинстанционният и въззивният съд не могат да допускат и събират доказателства, които са несъвместими с признатите от подсъдимия фактически положения по обвинителния акт (виж, т.8 от решението). Позовавайки се именно на соченото тълкувателно решение, въззивният съд е отхвърлил доказателственото искане на защитата, приемайки, че с това се цели да се промени фактическата обстановка, като се въведе елемент на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия.

В касационната жалба и допълнението към нея, отново се съдържат твърдения, че поради непълнота на доказателственото изследване е останал неизяснен фактът за частичен принос на пострадалия за пътния инцидент, а това рефлектира върху справедливостта на наказанието. Извън казаното по-горе относно процедурата, с оглед сега поддържаното възражение, следва да се посочи и друго. В контекста на всички обстоятелства на възникналото пътнотранспортно произшествие (виж, и т. 4.7 от АТЕ), описани в обвинителния акт и признати от подсъдимия, и на данните, определящи степента на обществена опасност на деянието и дееца, претендираното съпричиняване от пострадалия не е достатъчно по обхват и тежест, за да обуслови извод, че отмереният обем на наказателна принуда е несправедлив.

В тази връзка не могат да бъдат пренебрегнати високата алкохолна концентрация в кръвта на подсъдимия (2,06 на хиляда), надхвърляща

сериозно критерия за „пияно състояние”, като утежняващ несъставомерен елемент, конкретната тежест на допуснатите нарушения, обусловени и от високата скорост, с която подсъдимият е управлявал МПС, както и факта, че подсъдимият Г. се е проявил като неустойчив водач по отношение на спазването на правилата за движение, за което е наказван нееднократно. Безспорно е, че е настъпила реабилитация за осъждането на подсъдимия по чл. 343б от НК, но данните по делото (виж, справка, л.8 от ДП) сочат, че той е бил санкциониран по административен ред не само за незначителни нарушения по ЗДП. Достатъчно е да се посочи, че освен за друго, подсъдимият е наказван и за причиняване на пътнотранспортно произшествие – чл. 179, ал. 2 от ЗДП. Въпреки санкционирането му по административен ред, подсъдимият е предприел рисково управление на МПС в тъмната част на денонощието със скорост надвишаваща сериозно разрешената за този пътен участък и след употреба на значително количество алкохол и така се е поставил сам в невъзможност да реагира адекватно на пътната обстановка.

Установените данни определят високата степен на обществена опасност на деянието и дееча и обуславят извод, че личността на подсъдимия се нуждае от по-интензивен начин на реализиране на наказателната принуда. Този извод не може да бъде разколебан от сочените в жалбата смекчаващи отговорността обстоятелства, свързани с позитивните данни за личността на подсъдимия Г., с полагането на грижи за възрастен родител и дете, което, макар и да е навършило пълнолетие, се нуждае от издръжка, с липса на противообществени прояви. Всъщност тези обстоятелства не са пренебрегнати от предходните инстанции, каквито твърдения се внушават от жалбоподателя. Напротив, те са отчетени, но правилно са осъждани наред с другите данни за поведението на подсъдимия като водач на МПС изобщо и в конкретното деяние, определящи негативна оценка за неговата личност. Що се отнася до

изтъкнатото в жалбата обстоятелство, че подсъдимият е заемал престижна длъжност – кмет на населено място, то същото не може да се включи в комплекса от фактори, ценими при индивидуализацията на санкцията, още по-малко да се обсъжда като такова облекчаващо отговорността му.

Индивидуализираното на подсъдимия Г. наказание в размер на пет години лишаване от свобода е под средния размер, предвиден от закона за престъплението по чл. 343, ал.3, пр. 1 б. „б” от НК, редуцирано по правилата на чл. 58 а от НК до три години и четири месеца лишаване от свобода, напълно отговаря на критериите за справедливост и на целите по чл. 36 от НК.

Накрая, в отговор на доводите, че постигането на специалната превенция е възможно и с по -нисък по размер санкция и с приложението на чл. 66 от НК, следва де се припомни, че индивидуализацията на наказателната отговорност не се подчинява само на посочената цел. Налагането на наказанието има, както е известно, и други цели, свързани с останалите членове на обществото. Без по-сериозно санкциониране на подсъдимия би пострадало постигането не само на специалната, но и на общата, спрямо останалите граждани цел (чл. 36, ал.1, т.3 от НК) .

С оглед на всичко казано, настоящият съдебен състав намира, че не са налице предпоставките на чл. 348, ал. 5 от НПК, налагащи упражняване на правомощията по чл. 354, ал.2, т. 1 и т. 3 от НПК.

В съдебното заседание, проведено пред касационната инстанция, повереникът на частните обвинители е направил искане за заплащане на сторените от тях разноски.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимият Г. следва да бъде осъден да заплати разноските направени от частните обвинители Н.Ц. А. и С.В.Я. общо в размер на 2580 лева – адвокатско възнаграждение, видно от представения договор за правна помощ № 18/02.04.2015 г..

По тези съображения и на основание чл. 354, ал.1, т. 1 от НПК,
Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 140/17.12.2014 г.,
постановено по ВНОХД № 164/2014 г. от Апелативен съд - Бургас.

ОСЪЖДА подсъдимия А.Т.Г. да заплати на частните обвинители
Н.Ц.А. и С.В.Я. сумата от 2 850 лева (две хиляди осемстотин и петдесет
лева), представляваща адвокатско възнаграждение.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.